

незалежна від титулів і посад і складається з ролей, виконуваних співробітниками організації. Завершуючим елементом корпоративної культури на підприємстві є культурна мережа організації, для підтримки та вдосконалення якої, створено постійну робочу групу "Гурток якості". Дана група ставить перед собою основне завдання – розгляд пропозицій персоналу компанії з удосконалення, обґрунтування доцільності їх практичної реалізації і забезпечення зворотного зв'язку зі співробітниками.

Отже, ПАТ "Прикарпаттяобленерго" приділяє належну увагу формуванню корпоративної культури на підприємстві. Відповідно персонал лояльно відноситься до концепції розвитку підприємства і поділяє основні її цінності, що позитивно впливає на ефективність діяльності підприємства загалом.

Список посилань на джерела

1. Спивак В. А. Корпоративная культура / В. А. Спивак. – СПб. : Питер, 2001. – 352 с.
2. Буклет про ПАТ "Прикарпаттяобленерго" [Текст] // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.oe.if.ua/POE_2011.pdf.
3. Офіційний сайт ПАТ "Прикарпаттяобленерго" [Текст] // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.oe.if.ua/index.php>.

УДК 338.45:622.32

М. С. Пілка, аспірант

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу

СТИМУЛЮВАННЯ ВИДОБУТКУ ВУГЛЕВОДНІВ В УКРАЇНІ ШЛЯХОМ ВПРОВАДЖЕННЯ СУЧАСНИХ МЕТОДІВ ІНТЕНСИФІКАЦІЇ

Паливні та енергетичні ресурси складають життєво важливу основу існування економіки України та визначають реальність проведення в життя економічної, технічної, соціальної та екологічної політики будь-якого уряду країни. Від енергетичного достатку залежить і добробут її народу [1].

Однією із основних причин зменшення видобутку вуглеводнів в Україні є закономірний перехід більшості основних за запасами та видобутком родовищ у пізню стадію розробки, що характеризується значним їх виснаженням. Окрім того, у структурі запасів вуглеводнів постійно збільшується частка важковидобувних запасів, освоєння яких в сучасних економічних умовах є практично нерентабельним і, обсяг яких останнім часом постійно зростає. Тому головним напрямом збільшення рівня власного видобутку вуглеводнів в Україні та досягнення високих значень коефіцієнтів нафтогазовилучення є масштабне вдосконалення існуючих систем розробки родовищ нафти і газу з використанням сучасних наукоємних технологій. Проте вирішення цих питань потребує розв'язання низки важливих економічних завдань, які включають обґрунтування економічної доцільності застосування методів підвищення

нафтогазовіддачі (МПН) та інтенсифікації видобування нафти і газу, удосконалення політики ціноутворення та оподаткування, застосування відповідного економічного механізму управління цими складними процесами.

Більшість родовищ України знаходяться на пізній стадії експлуатації, характеризуються значним ступенем вироблення запасів високопродуктивних покладів і високою обводненістю. Протягом тривалого періоду експлуатації відбувається погіршення колекторських властивостей привибійної зони пластів у вигляді забруднення сольовими розчинами, відкладами асфальто-смолисто-парафінових речовин і т. п. Залишкові запаси таких родовищ також можна віднести до категорії важковидобувних. Експлуатація свердловин, що знаходяться у даних умовах, ускладнюється їх низькими дебітами і приймальністю. У зв'язку з цим підвищення ефективності розробки таких родовищ, досягнення для них проектних рівнів видобутку вуглеводнів має велике значення [2].

В більшості нафтовидобувних країн світу, навіть тих, які забезпечені запасами на 50 і більше років, проблема досягнення високих коефіцієнтів нафтогазовилучення із надр є пріоритетною. За умов падіння забезпеченості запасами, погіршення їх структури, збільшення частки родовищ з важковидобувними запасами, проблема застосування сучасних МПН стає надзвичайно актуальною.

На даний час у світовій практиці розробки родовищ вуглеводнів у промислових масштабах використовують наступні групи МПН: фізико-хімічні методи (заводнення із застосуванням ПАР, полімерне заводнення, міцелярне заводнення); газові методи (закачування вуглеводневих газів, рідких розчинників, вуглекислого газу, азоту, димових газів); теплові методи (дія на пласт з допомогою внутрішньо-пластових екзотермічних окислювальних реакцій); мікробіологічні методи (введення у пласт бактеріальних продуктів).

В процесі освоєння МПН і розширення масштабів їх застосування стає очевидним, що їх технологічна і економічна ефективність суттєво залежить від часу початку реалізації МПН. Якнайширше застосування сучасних МПН для розробки родовищ, особливо з важковидобувними запасами, дає можливість отримати вищі технологічні та економічні показники розробки. Оскільки величини залишкової нафтонасиченості неоднорідні, властивості нафти, води і газу в покладі з різними геолого-фізичними умовами також суттєво різняться, то беззаперечним є факт, що не може бути одного універсального методу підвищення нафтогазовіддачі, який в будь-яких умовах давав би змогу її підвищити. Тому додатково виділяють групу комбінованих методів, у яких поєднують гідродинамічні і теплові, гідродинамічні і фізико-хімічні, теплові і фізико-хімічні методи і т. п. [3].

Підтримання, і навіть збільшення, видобування газу в Україні також може здійснюватись і вже здійснюється, за рахунок старих родовищ, залишкові запаси яких у поєднанні з вивченням стану розробки та передовими технологіями дозволяють на деякий час підтримати досягнуті об'єми власного видобування газу. До основних пріоритетних напрямків у сфері інтенсифікації видобування газу слід віднести: зниження робочих тисків у свердловинах низки

родовищ шляхом реконструкції компресорних станцій або подачі газу місцевим споживачам; буріння додаткових стволів у діючих свердловинах або нових експлуатаційних свердловин; похило-спрямоване та горизонтальне буріння, комплексне розроблення групи морських родовищ в акваторіях Чорного та Азовського морів із застосуванням новітніх технологій [4].

Загалом, головними напрямками зростання видобутку вуглеводнів в Україні, поряд із збільшенням обсягів геологорозвідувального і експлуатаційного буріння, відкриттям і введенням у розробку нових родовищ, розширенням буріння на шельфі Чорного та Азовського морів, є удосконалення існуючих систем розробки наявних родовищ шляхом активного впровадження методів інтенсифікації та підвищення нафтогазовилучення із продуктивних пластів.

Список посилань на джерела

1. Крижанівський Є. І. Вектори незалежності [Текст] / Є. І. Крижанівський. – Галичина. – № 163-164 від 31 жовтня 2013 р. – С. 1-9.
2. Іванченко І. М. Використання методів підвищення нафтовіддачі на нафтогазових родовищах західного регіону / І. М. Іванченко // Науковий вісник ІФНТУНГ. Серія Економіка та управління в нафтовій і газовій промисловості. – 2011. – №1 (3). – С. 71-75.
3. Бойко В. С. Довідник з нафтогазової справи [Текст] / За заг. ред. д.т.н. В. С. Бойка, Р. М. Кондрата, Р. С. Яремійчука. – К.: Львів, 1996. – 620 с.
4. Фик І. М. Наукові основи підвищення ефективності розробки газоконденсатних родовищ України / І. М. Фик, І. Й. Рибчич // Наука та інновації. – Київ, 2005. – Т. 1. №5. – С. 40–49.

УДК 005.44

*А. С. Полянська, д.е.н., професор
Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу*

ГЛОБАЛІЗАЦІЙНІ ТЕНДЕНЦІЇ У ФОРМУВАННІ ТЕХНОЛОГІЙ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ НАФТОГАЗОВОГО КОМПЛЕКСУ

Технології управління – це сукупність методик, методів, практичного досвіду вирішення питань, що спрямовані на розроблення, прийняття та реалізацію ефективних управлінських рішень. Своєю чергою, розроблення управлінського рішення повинно відповідати критерію якості, що характеризує якість управлінського рішення на основі його відповідності досягненням науково-технічного прогресу, сучасним тенденціям глобалізаційних процесів, нормативним актам, стратегічним програмним документам розвитку країни, галузі та окремого підприємства. Ефективність управлінського рішення забезпечується позитивними результатами реалізації рішення, що залежить як від якості прийнятих рішень, так і від способів реалізації управлінського